

Sygn. akt VII U 76/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Marcin Graczyk
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 lutego 2017 r. w Warszawie

sprawy A. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania A. B.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 15 listopada 2016r., nr (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 76/17

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., decyzją z dnia 15 listopada 2016 r., znak: (...), odmówił ubezpieczonemu A. B. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji ww. organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że ubezpieczony nie spełnia warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem nie udowodnił wymaganego ustawą stażu pracy, ponieważ w ostatnim 10-leciu przed datą powstania całkowitej niezdolności do pracy (tj. od dnia 29 czerwca 2001 r. do dnia 28 czerwca 2011 r.) udowodnił wyłącznie 3 lata, 10 miesięcy i 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych, zamiast wymaganych ustawą 5 lat. Ponadto w ostatnim 10-leciu przed datą złożenia wniosku o rentę (tj. od dnia 5 października 2006 r. do dnia 4 października 2016 r.) ubezpieczony udowodnił jedynie 2 lata, 8 miesięcy i 22 dni ogólnego stażu pracy, zamiast wymaganych ustawą 5 lat. Jednocześnie Zakład Ubezpieczeń Społecznych podkreślił, że orzeczeniem z dnia 18 października 2016 r. Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy na okres do dnia 31 października 2019 r., przyjmując jako datę powstania tej niezdolności dzień 29 czerwca 2011 r. Wskazał także, że ogólny staż pracy ubezpieczonego wynosi 26 lat, 7 miesięcy i 2 dni (decyzja z dnia 15 listopada 2016 r., znak: (...) k. 18, tom IV a.r.).

Ubezpieczony A. B., w dniu 27 grudnia 2016 r. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., wydanej w dniu 15 listopada 2016 r., znak: (...), odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu wskazał, że decyzja jest krzywdząca i niesprawiedliwa. Jego zdaniem, powoływanie się przez organ rentowy na brak wymaganego okresu składkowego nie ma zastosowania w niniejszej sprawie. W powyższym zakresie odwołujący powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2006 r. (I UZP 5/05). Na tej podstawie odwołujący zwrócił się o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odwołanie z dnia 27 grudnia 2016 r. k. 2 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., w dniu 18 stycznia 2017 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o odrzucenie odwołania na podstawie art. 477⁹ § 3¹, zaś w przypadku nieuwzględnienia powyższego wniosku o oddalenie odwołania od decyzji z dnia 15 listopada 2016 r., znak: (...), na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie z dnia 18 stycznia 2017 r. organ rentowy wskazał, że ubezpieczony, nie zgadzając się z decyzją Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 18 października 2016 r., nie wniósł sprzeciwu od ww. orzeczenia do Komisji Lekarskiej ZUS, które to uprawnienie przewiduje art. 14 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Z kolei art. 477⁹ § 3¹k.p.c. stanowi, że sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do Komisji Lekarskiej ZUS i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. W dalszej kolejności organ rentowy wskazał, że w razie nieuwzględnienia przez Sąd powyższego wniosku, domaga się oddalenia odwołania od decyzji z dnia 15 listopada 2016 r. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. W tym względzie, organ rentowy podkreślił, że ubezpieczony nie spełnia warunku określonego w art. 57 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, albowiem nie udowodnił wymaganego ustawą stażu pracy, ponieważ w ostatnim 10-leciu przed datą powstania całkowitej niezdolności do pracy (tj. od dnia 29 czerwca 2001 r. do dnia 28 czerwca 2011 r.) udowodnił wyłącznie 3 lata, 10 miesięcy i 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych, zamiast wymaganych ustawą 5 lat. Ponadto w ostatnim 10-leciu przed datą złożenia wniosku o rentę (tj. od dnia 5 października 2006 r. do dnia 4 października 2016 r.) ubezpieczony udowodnił jedynie 2 lata, 8 miesięcy i 22 dni ogólnego stażu pracy, zamiast wymaganych ustawą 5 lat. Z kolei Lekarz Orzecznik ZUS uznał, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy do dnia 31 października 2019 r., wskazując jako datę powstania tej niezdolności dzień 29 czerwca 2011 r. (odpowiedź na odwołanie z dnia 18 stycznia 2017 r. k. 3 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. B., urodzony w dniu (...), złożył w dniu 21 września 2015 r. w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W celu ustalenia stopnia niezdolności do pracy ubezpieczony został skierowany na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z dnia 2 listopada 2015 r. uznał go za całkowicie niezdolnego do pracy, począwszy od dnia 29 czerwca 2011 r. r. do dnia 31 października 2016 r. A. B. nie wniósł sprzeciwu od tego orzeczenia do Komisji Lekarskiej ZUS (wniosek z dnia 21 września 2015 r. k. 1-4, orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 2 listopada 2015 r. k. 25-26, tom III a.r.).

Decyzją z dnia 22 marca 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu A. B. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż ustalił, że nie zgromadził on w ostatnim dziesięcioleciu liczonym od dnia złożenia wniosku o rentę lub od dnia powstania niezdolności do pracy – 5 lat okresów składkowych i nieskładkowych. Jednocześnie do stażu pracy odwołującego organ rentowy zaliczył następujące okresy składkowe: od dnia 3 września 1973 r. do dnia 31 marca 1977 r., od dnia 9 listopada 1977 r. do dnia 27 października 1980 r., od dnia 1 czerwca 1981 r. do dnia 31 grudnia 1989 r., od dnia 1 lutego 1991 r. do dnia 25 sierpnia 1991 r., od dnia 16 września 1991 r. do dnia 21 września 1991 r., od dnia 3 marca 1992 r. do dnia 17 marca 1992 r., od dnia 2 listopada 1993 r. do dnia 11 lutego 1994 r., od dnia 14 marca 1994 r. do dnia 30 czerwca 1994 r., od dnia 2 stycznia 1995 r. do dnia 15 lipca 1995 r., od dnia 22 września 1995 r. do dnia 31 sierpnia 1996 r., od dnia 4

listopada 1996 r. do dnia 23 kwietnia 1997 r., od dnia 1 lipca 1997 r. do dnia 31 lipca 1997 r., od dnia 24 sierpnia 1997 r. do dnia 31 stycznia 1999 r., od dnia 9 czerwca 1999 r. do dnia 5 stycznia 2000 r., od dnia 19 czerwca 2000 r. do dnia 3 grudnia 2001 r., od dnia 19 lutego 2002 r. do dnia 18 sierpnia 2002 r., od dnia 22 lipca 2004 r. do dnia 29 kwietnia 2005 r., od dnia 17 października 2005 r. do dnia 14 listopada 2005 r., od dnia 1 czerwca 2009 r. do dnia 21 czerwca 2009 r. oraz od dnia 26 czerwca 2009 r. do dnia 30 czerwca 2011 r., a także okresy nieskładkowe od dnia 19 stycznia 1999 r. do dnia 31 stycznia 1999 r., od dnia 6 czerwca 2001 r. do dnia 3 grudnia 2001 r., od dnia 26 sierpnia 2009 r. do dnia 28 sierpnia 2009 r., od dnia 5 października 2010 r. do dnia 11 października 2010 r. i od dnia 29 czerwca 2011 r. do dnia 30 czerwca 2011 r. Organ rentowy wskazał, że ogólny staż pracy odwołującego wynosi 26 lat, 7 miesięcy i 2 dni. A. B. nie odwołał się od tej decyzji (decyzja z dnia 22 marca 2016 r., znak: (...) k. 39, tom IV a.r.).

W dniu 5 października 2016 r. A. B. złożył w organie rentowym kolejny wniosek o przyznanie na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Do powyższego wniosku odwołujący nie załączył żadnych nowych dokumentów, potwierdzających jego staż pracy, wskazując, że wszystkie dokumenty, dotyczące poszczególnych okresów jego zatrudnienia zostały załączone do wcześniejszych wniosków o przyznanie świadczenia m.in. z 2013 i 2018 r. (wniosek z dnia 5 października 2016 r. wraz z informacją dotyczącą okresów składkowych i nieskładkowych k. 1-12, tom V a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego odwołujący po raz kolejny został skierowany na badanie lekarskie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 18 października 2016 r. uznał, że A. B. jest całkowicie niezdolny do pracy na okres do dnia 31 października 2019 r. Jako datę powstania całkowitej niezdolności do pracy, Lekarz Orzecznik ZUS wskazał dzień 29 czerwca 2011 r. W treści pouczenia zawartego w powyższym orzeczeniu, organ rentowy wskazał wyłącznie, że odwołującemu przysługuje prawo do wniesienia sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS, za pośrednictwem jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych właściwej ze względu na miejsce zamieszkania, w terminie 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Jednocześnie organ rentowy zaznaczył, że sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie, do którego prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, jeżeli odwołujący nie wnieśli sprzeciwu od tego orzeczenia do Komisji Lekarskiej ZUS i odwołanie do sądu będzie oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. Od powyższego orzeczenia, odwołujący nie wniósł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 18 października 2016 r. k. 14, tom V a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie na mocy decyzji z dnia 15 listopada 2016 r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że orzeczeniem z dnia 18 października 2016 r. Lekarz Orzecznik ZUS uznał, że A. B. jest całkowicie niezdolny do pracy na okres do dnia 31 października 2019 r. Jako datę powstania całkowitej niezdolności do pracy, Lekarz Orzecznik ZUS wskazał dzień 29 czerwca 2011 r. Podniósł jednak, że odwołujący nie spełnił warunku, o którym mowa w art. 57 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887 ze zm.), albowiem nie udowodnił wymaganego ustawą stażu pracy, ponieważ w ostatnim 10-leciu przed datą powstania całkowitej niezdolności do pracy (tj. od dnia 29 czerwca 2001 r. do dnia 28 czerwca 2011 r.) udowodnił wyłącznie 3 lata, 10 miesięcy i 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych, zamiast wymaganych ustawą 5 lat. Ponadto w ostatnim 10-leciu przed datą złożenia wniosku o rentę (tj. od dnia 5 października 2006 r. do dnia 4 października 2016 r.) ubezpieczony udowodnił jedynie 2 lata, 8 miesięcy i 22 dni ogólnego stażu pracy, zamiast wymaganych ustawą 5 lat. Z kolei ogólny staż pracy ubezpieczonego wynosi 26 lat, 7 miesięcy i 2 dni (decyzja z dnia 15 listopada 2016 r., znak: (...) k. 18, tom IV a.r.).

Od niekorzystnej dla siebie decyzji organu rentowego, A. B. złożył odwołanie do tut. Sądu inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 27 grudnia 2016 r. k. 2 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych odwołującego. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez

strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie A. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 15 listopada 2016 r., znak: (...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U z 2016 r., poz. 887 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonej, która spełnia łącznie następujące przesłanki:

1. jest niezdolna do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała we wskazanych w ustawie okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Przepisu ust. 1 pkt. 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy (art. 57 ust. 2 ustawy).

Stosownie do treści art. 58 ust. 1 ww. ustawy warunek posiadania wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego, w myśl art. 57 ust. 1 pkt. 2, uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony osiągnął okres składkowy i nieskładkowy wynoszący łącznie co najmniej:

- 1) 1 rok - jeżeli niezdolność do pracy powstała przed ukończeniem 20 lat;
- 2) 2 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 20 do 22 lat;
- 3) 3 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 22 do 25 lat;
- 4) 4 lata - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 25 do 30 lat;
- 5) 5 lat - jeżeli niezdolność do pracy powstała w wieku powyżej 30 lat.

Według ust. 2 okres, o którym mowa w ust. 1 pkt. 5, powinien przypadać w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy; do tego dziesięcioletniego okresu nie wlicza się okresów pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy, renty szkoleniowej lub renty rodzinnej. Stosownie zaś do ust. 3, jeżeli ubezpieczony nie osiągnął okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w ust. 1, warunek posiadania wymaganego okresu uważa się za spełniony, gdy ubezpieczony został zgłoszony do ubezpieczenia przed ukończeniem 18 lat albo w ciągu 6 miesięcy po ukończeniu nauki w szkole ponadpodstawowej, ponadgimnazjalnej lub w szkole wyższej oraz do dnia powstania niezdolności do pracy miał, bez przerwy lub z przerwami nieprzekraczającymi 6 miesięcy, okresy składkowe i nieskładkowe. Ust. 4 stanowi natomiast, że przepisu ust. 2 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy, o którym mowa w art. 6, wynoszący, co najmniej 25 lat dla kobiety i 30 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Definicję osoby niezdolnej do pracy zawiera art. 12 ust. 1-3 ww. ustawy, który stwierdza, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy dokonuje w formie orzeczenia Lekarz Orzecznik ZUS. Od orzeczenia Lekarza Orzecznika osobie zainteresowanej przysługuje sprzeciw do Komisji Lekarskiej ZUS. Komisja Lekarska rozpatrując sprzeciw lub zarzut wadliwości, dokonuje w formie orzeczenia oceny niezdolności do pracy i jej stopnia oraz trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy. Orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości, albo orzeczenie Komisji Lekarskiej, stanowi dla organu rentowego podstawę do wydania decyzji w sprawie świadczeń, do których prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji (art. 14 ust. 1 pkt. 1 oraz art.14 ust. 2a, 2e, 2f i ust 3 cytowanej ustawy).

W niniejszej sprawie Zakład Ubezpieczeń Społecznych uznał, że odwołujący jest całkowicie niezdolny do pracy na okres do dnia 31 października 2019 r. Jako datę powstania całkowitej niezdolności do pracy, Lekarz Orzecznik ZUS wskazał dzień 29 czerwca 2011 r. Odwołujący nie kwestionował tej oceny. Kwestią sporną pozostawało wyłącznie spełnienie przez odwołującego przesłanek określonych w art. art. 57 ust. 1 pkt. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem – w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., II UZ 49/09, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 8 lipca 2014 r.). Zaskarżona decyzja dotyczyła prawa A. B. do renty z tytułu niezdolności do pracy. Zatem jedynie w takim kontekście Sąd analizował spełnienie przez niego poszczególnych przesłanek do uzyskania tego prawa, o których mowa w art.57 ww. ustawy. Innymi słowy analiza spełnienia poszczególnych przesłanek służyła jedynie ustaleniu, czy odwołujący spełnił kumulatywnie wszystkie przesłanki do uzyskania prawa do renty. Ogólny staż pracy był zaledwie jedną ze spornych przesłanek.

Bezsporne w sprawie jest, że odwołujący nie spełnia przesłanki z art.57 ust.1 pkt. 2 ww. ustawy. Jedyny wyjątek od tego wymogu opisany jest w art.58 ust.4 ww. ustawy. Wynika z tego przepisu, że nie jest wymagane spełnienie warunku z art.57 ust.1 pkt. 2 ww. ustawy, jeżeli ubezpieczony, będący mężczyzną, udowodniłby okres składkowy wynoszący 30 lat i byłby całkowicie niezdolny do pracy. A. B. nie spełnia tego warunku, albowiem pomimo tego, że został uznany za całkowicie niezdolnego do pracy, legitymuje się ogólnym stażem pracy w wymiarze 26 lat, 7 miesięcy i 2 dni. Tymczasem ustawodawca wymaga 30 lat okresów składkowych. Ponadto przesłanką uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy jest również wykazanie 5 – letniego okresu ubezpieczenia w ciągu ostatniego dziesięciolecia przed zgłoszeniem wniosku o rentę lub przed dniem powstania niezdolności do pracy. Z akt organu rentowego wynika natomiast, że w ostatnim 10-leciu przed datą powstania całkowitej niezdolności do pracy (tj. od dnia 29 czerwca 2001 r. do dnia 28 czerwca 2011 r.) ubezpieczony udowodnił wyłącznie 3 lata, 10 miesięcy i 7 dni okresów składkowych i nieskładkowych, zamiast wymaganych ustawą 5 lat, a w ostatnim 10-leciu przed datą złożenia wniosku o rentę (tj. od dnia 5 października 2006 r. do dnia 4 października 2016 r.) udowodnił jedynie 2 lata, 8 miesięcy i 22 dni ogólnego stażu pracy, zamiast wymaganych ustawą 5 lat. To wszystko powoduje, że odwołujący nie spełnia przesłanek do uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż nawet przy wykazaniu swych racji – nie spełniałby nadal warunku z art.57 ust.1 pkt. 2, ani warunku z art.58 ust.4 ww. ustawy.

Dlatego Sąd, kierując się względami ekonomiki procesowej, nie analizował, czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych prawidłowo obliczył staż pracy odwołującego, albowiem nawet jego korekta nie umożliwiłaby przyznania odwołującemu prawa do renty. Zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie stanowiskiem – ustalenie przez Sąd, że osoba ubiegająca się o świadczenie nie spełnia jednego z koniecznych warunków do uzyskania prawa do tego świadczenia – zwalnia Sąd z obowiązku analizy pozostałych przesłanek (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2014 r., I UK 7/14). Wynika to bowiem z faktu, że analiza, czy zostały spełnione poszczególne przesłanki skutkujące przyznaniem prawa do renty, służy tylko i wyłącznie ocenie Sądu, czy odwołującemu przysługuje prawo do renty. Organ rentowy prawidłowo ustalił zatem, że odwołujący nie spełnia przesłanek do przyznania mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Na marginesie tylko należy podnieść, że w realiach rozpoznawanej sprawy brak było podstaw do uwzględnienia wniosku organu rentowego o odrzucenie odwołania na podstawie art. 477⁹ § 3¹k.p.c., który stanowi, że sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do Komisji Lekarskiej ZUS i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia. W tym względzie wskazać bowiem należy, że organ rentowy winien był w treści pouczenia zawartego w orzeczeniu Lekarza Orzecznika ZUS poinformować wnioskodawcę o wszystkich konsekwencjach tego orzeczenia, w szczególności wynikających z ustawy emerytalnej, tj. art. 57 ust. 1 pkt. 2 i 3 w związku z art. 58 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Z kolei orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 18 października 2016 r. zawierało jedynie pouczenie o sposobie i terminie wniesienia sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS, brak było natomiast w jego treści wyjaśnienia, że nawet ustalenie istnienia niezdolności do pracy w przypadku wnioskodawcy nie pozwala mu na nabycie prawa do świadczenia rentowego. Dla wnioskodawcy niezorientowanego w kazuistycznych przepisach określających przesłanki prawa do renty, w szczególności przesłanki stażowe oraz te dotyczące okresu powstania niezdolności do pracy, orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS było pozornie korzystne, albowiem stwierdzono w nim jego całkowitą niezdolność do pracy. Z tego powodu odwołujący uznała, że nie musi wnosić sprzeciwu od pozytywnego dla niego orzeczenia.

Zauważyć przy tym należy, że w tego rodzaju sprawach, w których prawa do renty odmawia się nie z powodu nieistnienia niezdolności do pracy, lecz z powodu niespełnienia warunków powstania tej niezdolności w okresie ubezpieczenia (lub 18 miesięcy po jego ustaniu) lub braku odpowiedniej liczby okresów ubezpieczenia, pouczenia winny być kierowane do stron w sposób indywidualny. Winny one zawierać wskazanie, że z uwagi na niespełnienie warunków z art. 57 ust. 1 pkt 2 i 3 ww. ustawy, samo ustalenie istnienia niezdolności do pracy nie będzie wystarczało do nabycia prawa do renty. W tym bowiem zakresie to na organie rentowym spoczywa ciężar zbadania pozostałych warunków świadczenia oraz sformułowania odpowiedniego pouczenia dla wnioskodawców zgodnie z art. 9 k.p.a. Biorąc powyższe pod uwagę wskazać należy, że niewniesienie przez odwołującego sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS, a złożenie odwołania wprost do Sądu, było przez wnioskodawcę niezawinione wskutek braku należytego pouczenia o konsekwencjach pozornie tylko korzystnego dla niego orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS. Wobec powyższego Sąd Okręgowy uznał, iż ze wskazanych powyżej przyczyn wniosek organu rentowego o odrzucenie odwołania nie zasługiwał na uwzględnienie.

Mając jednak na uwadze fakt, że ubezpieczony nie spełnił wszystkich przesłanek, warunkujących przyznanie na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, Sąd Okręgowy na podstawie art.477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie A. B. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 15 listopada 2016 r., znak: (...), o czym orzekł w sentencji wyroku.